

nabízeny, pokud neoznámil žalovanému, že na svém stanovisku netrvá a splátky přijmouti jest ochoten. To však žalobce vůbec neučinil a žalobou se domáhá zaplacení celé původní pohledávky, ovšem ne již z důvodu vyhrazeného práva vlastnického, ale z důvodu obživení celé pohledávky podle § 57 vyr. řádu z roku 1914, poněvadž dlužník nesplnil včas a plně potvrzené vyrovnání. Okolnost, že žalobce i při svém stanovisku další vyrovnací splátky později snad mohl býti ochoten přijmouti jako placení na splátku celé původní pohledávky, jest pro tento spor zcela nerozhodná. Žalovaný se neocítl v prodlení ani se splátkami druhou až šestou vzhledem k dopisu žalobcovu z 30. března 1929, poněvadž mu žalobce nesdělil, že své stanovisko změnil a splátky jest ochoten přijmouti. Proto neobživla původní pohledávka ve smyslu § 57 vyr. řádu, neboť prodlení nezavinil dlužník, nýbrž žalobce sám, který měl možnost kdykoliv prohlásiti, že jest ochoten vyrovnací splátky přijmouti a který nemůže požadovati úplné zaplacení celé pohledávky z důvodu obživení podle § 57 vyr. řádu, když sám svým prohlášením, že uplatňuje vyhrazené vlastnické právo, odmítl přijetí vyrovnacích kvot, z jejichž neplacení včas a plně nyní zase chce vyvozovati nárok na celou původní pohledávku. I žalobou se domáhal žalobce zaplacení celé pohledávky z důvodu obživení dle § 57 vyr. ř. a proto se neocítl ani tu žalovaný v prodlení, když částka na splatné lhůty vyrovnací připadající ležela pro žalobce v peněžním ústavě, který vyrovnání financoval. Pokládá proto dovolací soud právní posouzení nižšími soudy za správné, a důsledkem toho dovolání za bezpodstatné.

Čís. 12540.

Sdělilo-li příslušné ředitelství státních drah oprávněnému, že mu bude napříště poukazovati jen část toho, co mu bylo přiznáno svého času exekučním titulem, načež se oprávněný obrátil na toto ředitelství se žádostí, aby mu byla poukazována i nadále celá renta, jest v mlčení ředitelství na tento dopis spatřovati odpírání výplaty zadržovaných částek a není již překážky, by oprávněný nenavrhl exekuci proti státu k vydobytí celé renty.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1933, R I 351/33.)

Podle vykonatelného rozsudku z roku 1921 měl železniční erár platiti vymáhajícímu věřiteli doživotní rentu 1.500 Kč. Za měsíce červenec, srpen, září, říjen a listopad 1932 zaplatil erár žalobci jen po 700 Kč, kromě toho si zadržel erár za dobu od 1. února 1921 měsíčně 20 Kč. Navrhl proto vymáhající věřitel k vydobytí nedoplatků proti československému státu povolení exekuce na svršky, jakož i na cenné papíry a na vkladní knížky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovatel mimo jiné ve své stížnosti vytýká, že první soud měl před povolením exekuce slyšet příslušný státní úřad, že neměl exekuci povolovati, ano ředitelství státních drah výslovně neodepřelo poukaz a výplatu pohledávky a neměl býti proveden výkon na zařízení kanceláří, ježto věci tyto jsou vyloučeny z exekuce. Soud rekursní má za to, že proti státu lze vésti

pro nároky soukromoprávní soudní exekuci, při čemž jest obdobně šetřiti zásad §§ 15 a 28 ex. ř. a nelze ji vésti dříve, než věřitel žádal příslušné úřady o poukázání a výplatu dlužné částky, leč že by mu byly příslušné státní úřady odepřely likvidaci nebo výplatu pohledávky. V souzeném případě jde o vymáhání nedoplatků na doživotní rentu, která byla snížena. Vymáhající věřitel k návrhu na povolení exekuce přiložil dopis ředitelství státních drah ze dne 28. května 1932 o snížení ručební renty vymáhající straně a kopii dopisu ze dne 20. června 1932, v němž se proti zmíněnému snížení protestuje z důvodu, že ve skutečnosti nenastaly tvrzené podstatné změny v poměrech výdělkových a valutových. Soud rekursní má však za to, že vymáhající strana dříve, než exekuci vedla, měla žádati o poukázání a výplatu těchto nedoplatků u ředitelství státních drah, a teprve, kdyby bylo výslovně to odmítnuto, mohl vésti exekuci. To se však nestalo, v uvedených dopisech nelze spatřovati odmítnutí likvidace nebo výplaty vymáhaných nedoplatků a proto měla žádost za povolení exekuce býti zamítnuta. (Srovnej rozhodnutí čís. 568, 5180, 8029 sb. n. s.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z přípisu ředitelství státních drah ze dne 28. května 1932, který byl k exekučnímu návrhu připojen, je zjevno, že ředitelství sděluje s vymáhajícím věřitelem, že mu napříště bude poukazovati jen polovici částky, která mu byla přiznána svého času exekučním titulem. Opisem podání zástupce vymáhajícího věřitele ze dne 20. června 1932 bylo osvědčeno, že se tento obrátil na ředitelství se žádostí, by mu byla poukazována i nadále celá renta. V rekursu finanční prokuratury proti povolujícímu usnesení nebylo tvrzeno, že ředitelství nebylo úřadem příslušným k vyřízení takové žádosti, nebylo popřeno, že takový přípis ředitelství došel a nebylo tvrzeno, že byl pro žadatele vyřízen kladně. Za těchto okolností nelze souditi jinak, než, že si vymáhající věřitel vedl tak, jak bylo naznačeno v rozhodnutích čís. 7716, 8029 sb. n. s., a nelze mlčení ředitelství se zřetelem k jeho citovanému přípisu vykládati jinak, než že výplatu zadržovaných částek odpírá, třeba odepření to nestalo se výslovně. Proto soud první stolice právem vyhověl návrhu na povolení žádané exekuce na svršky. Zda byla exekuce také řádně provedena, jmenovitě s hlediska § 15, 28 ex. ř. a s hlediska předpisů o železničních knihách a zástavních právech nabytých na drahách, o tom nechť rozhodne exekuční soud (§ 68 ex. ř.) hledíc k rekursu jako ku stížnosti do výkonu exekuce. Neprávem poukazuje finanční prokuratura v rekursu k předpisu § 295 ex. ř., protože nejde o exekuci na pohledávku proti eráru jako poddlužníku.

Čís. 12541.

Byl-li jeden ze žalovaných již právoplatně uznán povinným nikoli v rukou společnou a nerozdílnou zaplatiti celý dělitelný dluh, jest ve výroku odsuzujícím druhého žalovaného k zaplacení celého dluhu uvést, že k zaplacení téhož dluhu byl již odsouzen prvý žalovaný.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1933, Rv I 1723/31.)